

(วันเสาร์ที่ ๒๖ เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๔๖)

๑๕ เป็นพระต้องเห็นพระ

กว่าจะมาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ต้องสละทั้งทรัพย์ อวัยวะ และชีวิต เพื่อประพฤติดุกรรม กว่าจะบำเพ็ญบารมี ทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขาบารมีให้ครบถ้วนบริบูรณ์ ตั้งแต่บารมีขั้นธรรมดา บารมีขั้นกลาง กระทั่งบารมีขั้นสูงอย่างน้อย ๒๐ อสงไขย แสนมหากัป อย่างกลางก็ ๔๐ อสงไขย แสนมหากัป อย่างสูงก็ ๘๐ อสงไขย แสนมหากัป กว่า จะมาได้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ใช่ง่ายเลย เพราะฉะนั้นใครได้มาบวช ให้ปลื้มใจเถิด เรามาอยู่ ณ จุดที่ดีที่สุดแล้ว ให้ใช้วันเวลาให้ดีที่สุด

เป็นพระต้องปลดอดกังวล ต้องไม่มีเรื่องรุงรังในใจ และก็อย่าไปซุกซิกเข้าบ้าน บ้าน คือ เรือน กายเรือนใจของเรา อย่าไปดึงเอาเรื่องราว เอาความคิดอะไรต่าง ๆ ที่ทำให้เดือดเนื้อร้อนใจ หรือทำให้หยุด นิ่งได้ยากเข้ามา เมื่อหยุดนิ่งยาก มันก็ไม่เข้าถึงธรรม

ตอนช่วงนี้ต้องปลดปล่อยเครื่องกังวลทั้งหมด รักษาสุขภาพร่างกายให้แข็งแรง จิตใจปลด อดกังวล ให้เบิกบาน ให้แจ่มชื่น แล้วก็ทำหยุดทำนิ่งฝึกฝนอบรมไป เดี๋ยวก็เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวจนได้ ให้ ภูมิใจในชีวิตสมณะให้ดี

ชีวิตนักบวชก็ทำเพียงแค่นี้ แต่มีอาณิสสอันยิ่งใหญ่ทีเดียว ถ้าใจไม่เกาะเกี่ยวเรื่องอะไร ไม่มี อะไรมาเหนี่ยวรั้ง มันจะหยุดจะนิ่งอย่างเดียว เดี่ยววัน เดี่ยวคืน เดี่ยวก็หมดเวลาแล้ว มีความสุขทุกวันเลย ไม่มีวันที่จะเบื่อหน่ายในเพศสมณะ ถ้าใจไม่ไปเกาะอะไรเลย เกาะแต่ธรรมะภายในอย่างเดียว

ฝึกใจให้หยุดให้นิ่ง ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน ทำกิจวัตรของนักบวช หลับตาลืมตาไม่กี่ทีก็มืดแล้ว ไม่มีเบื่อหน่ายเลย มีความสุข ฝึกปฏิบัติธรรมใหม่ ๆ นั่งไปหลับบ้าง ตื่นบ้าง ฟุ้งบ้าง มืดบ้าง เมื่อยบ้าง ก็ ข้างมัน ทำกันไปทุก ๆ วัน จากฟุ้งมากก็มาฟุ้งน้อย จากฟุ้งน้อยก็ไม่ฟุ้ง จากนั้นหลับ ๆ เคลิ้ม ๆ ตอนหลังเริ่ม สว่าง รู้สึกเริ่มโล่ง ๆ ไปรุ่ง ๆ เบา สบาย ตัวขยาย ไม่่วงแล้ว ไม่เมื่อยแล้ว

เดี๋ยวก็จะมีอะไรมาให้ดู เอ...ดวง หรือดาว หรือเดือน หรือตะวัน ก็ดูไปเรื่อย ๆ ดูไป จนกระทั่งใจมันนิ่งก็แน่ใจ อ้าว...ดวงนี้ ดวงดีหรือดวงไม่ดี ดวงดีก็ใส ดวงไม่ดีก็ขุ่น เราก็ดูไปเรื่อย ๆ ดูไปดู มา เดี่ยวดวงก็เปลี่ยนเป็นกาย ดูไปดูมา ไปเรื่อย ๆ เดี่ยวก็เห็นองค์พระ เราก็ตั้งดวงความสุข วันนี้สุขมาก วันนี้สุขน้อย แต่ไม่สุขเลยไม่มีสักวัน ถ้าดูกันอย่างนี้ หลวงพ่อว่า ไม่มีวัดร้าง จะเป็นวัดรุ่ง วัดไม่มีเหลือพระ แครูปสองรูป เดี่ยวก็จะมีเป็นสิบ หลายสิบ เป็นร้อย หลายร้อย เป็นพัน

พอญาติโยมเห็นเราดูอย่างนี้ เขาก็อยากดูบ้าง

เขาก็จะถามว่า “นั่งดูอะไร”

บอกว่า”ดูพระ”
 “ดูแล้วได้อะไร”
 “ได้ความรู้กับความสุข”
 “สุขอย่างไร”
 “ก็สุขอย่างที่คุ้นไม่เคยเจอ”
 เขาบอกว่า “เป็นพระสุขแห่งแล้ง”
 “คุณสิสุขแห่งแล้งทั้งเปียกทั้งแฉะ นี่สุขสดชื่น”
 “แล้วได้ความรู้อะไร”
 “ก็รู้ว่าในตัวมีพระ”
 “แล้วเป็นอย่างไร”
 “พอเข้าถึงองค์พระภายในเดียวอะไรก็ได้ทั้งนั้น”

ถ้าดูอย่างนี้ทุกวัดนะ ไม่มีร้าง มีแต่วัดรุ่ง แล้วญาติโยมก็อยากจะมา เราก็คุยว่า เป็นโยมนั่งดูก็ได้ระดับหนึ่ง แต่ถ้ามาเป็นพระได้อีกระดับหนึ่ง ก็ค่อย ๆ คุยกันไป โยมเขาอยากได้อะไร อยากทำอะไร เพราะเขามีเชื่อที่จะทำบุญอยู่แล้ว เขามีน้อยก็อยากได้อะไรมาก เขามีมาก เขาก็อยากได้อะไรมากขึ้น ทำอย่างไรถึงจะอยากได้อะไรมาก เขาก็เข้ามาถาม เขาก็ทำบุญกับพระที่มีพระที่เห็นพระ พระที่ไม่เห็นพระ เขาก็ไม่ยอมทำ ถ้าพระเห็นพระเขาก็อยากทำ เพราะทำแล้วมีความสุข ปลื้มอกปลื้มใจ ต่างคนต่างก็ได้บุญกันไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ไม่มีวัดร้าง มีแต่วัดรุ่ง
